

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

— Ξέρετε ένα νέο ; είπε ένα πρωί ο σκύλλος ο Μοῦργος στους συντρόφους του. Σήμερα είναι η «ημέρα των ζώων». Οί άνθρωποι, οί κύριοί μας, μάς γιορτάζουν.

— 'Αλήθεια; Έκανε με άπορία γάιδαρος. Πώς τους ήρθε μια τέτοια ιδέα; 'Εμένα ο άφεντικός μου όλο ξύλο μου δίνει και δέν κάνει άλλο παρά να με βρίζη από το πρωί ως το βράδυ. Πώς τώρα αποφάσισε να με γιορτάσει;

— Δέν θα γιορτάση θέβαια έσένα, έκανε περιφρονητικά η γάτα. Θα γιορτάσουν μόνο τα εύγενικά ζώα, έμένα, το σκύλλο, το άλλογο. 'Εσείς, τα άλλα είσατε πολύ κατώτερα.

— 'Αν δέν κάνω λάθος, διαμαρτυρήθηκε ο γάιδαρος, όλα μας είμαστε, με το συμπάθειο, ζώα. Κι' έσείς οί άριστοκράτες κι' έμείς οί κατώτεροι. Για να λένε λοιπόν «ημέρα των ζώων», θα πη πως γιορτάζουμε όλοι μας και όχι μόνον του λόγου σου και ο σκύλλος.

— Καλέ, μην τσακωνόσατε, έκανε εύγενικά το άλλογο, και άς ρωτήσουμε τον σκύλλο που ξέρει, να μάς πη τί είναι αυτή η γιορτή. 'Εγώ δέν βλέπω τίποτε το ξεχωριστό.

— 'Αλήθεια, είπε η γάτα. 'Όταν γιορτάζουν τ' άφεντικά μας τα βλέπω που φορούν καινούργια ρούχα, στολίζουν το σπίτι τους, μαγειρεύουν καλύτερα φαγιά. Μά τέτοιο πράγμα δέν συμβαίνει με τη δική μας τη γιορτή. Τόν φιόγκο μου δέν μου τον αλλάζουν, μ' όλο που έχει παλιώσει και ξεθωριάσει. Του γαϊδουριού, σανό του έδωσαν και χθές, σανό του έφεραν και σήμερα. Και το κοτέτσι δέν το βλέπω ούτε πιο περιποιημένο, ούτε πιο παστρικό από άλλοτε.

— 'Η γιορτή αυτή, καυμένη, είναι για τους ανθρώπους και όχι για μάς, έξηγησε ο σκύλλος. Την ημέρα αυτή την ονομάζουν έτσι για να θυμηθούν πως έμείς τα ζώα, είμαστε, όπως λένε οί ίδιοι, «οί κατώτεροι άδελφοί τους» και πως πρέπει να μάς αγαπούν και να μάς φροντίζουν.

— Τί χαρά μου! Έκανε το χοντρό γουρούνι. Λοιπόν δέν θα με σφάξουν τα Χριστούγεννα, όπως έλεγαν, όταν άρχισαν να με παχαίνουν και θα περάσω έδω ζώη χαρισάμενη ώσπου να ψοφήσω από τα γεράματα.

— Ούτε θα μου ξαναπάρουν το άρνάκι μου, βέλαξε η προβατίνα.

— Ούτε θα ξαναβγούνε στο κυνήγι για να σκοτώσουν πουλάκια! Έκανε ένα σπουργιτάκι ψηλά από το δένδρο του!

— 'Όλα αυτά που λέτε είναι κουταμάρες κι' ούτε θα γίνουν ποτέ, είπε το σκυλλί, κουνώντας περίλυπα το κεφάλι του. Οί άνθρωποι θα εξακολουθούν να σφάζουν και να κυνηγούν και να τσακώνουν όλα τα ζώα που τρώγεται το κρέας τους. Μή βάζετε με τον νου σας πως μπορεί αυτό ν' αλλάξει.

— Μπα, και τότε τί αγάπη είναι αυτή που θα μάς δείξουν ; έκανε κοροϊδευτικά η γάτα.

— Κυρά μου, έσύ να σωπάινης, τη μάλλωσε ο σκύλλος. Γιατί δέν έχεις αφήσει ποντίκι για ποντίκι στο κελλάρι, και τα κακόμοιρα τα πουλάκια, τα κυνη-

γας όπου τα βρης. Κι' ούτε κάνεις την άκατάδεκτη, όταν σου δίνουν τ' άφεντικά κρέας η ψάρι. 'Αν θέλουν όμως οί άνθρωποι να μάς δείξουν την αγάπη τους, μπορούν να το κάνουν και με άλλον τρόπο. Μπορούν να μη σου τραβούνε την ούρα για γοδσο και να μη σε ζεματούν, κι' όταν ακόμη τους κλέβης το φαί από το τσουκάλι. Να μη κυνηγούν με τη σφενδόνα και με την ξόβεργα τα πουλάκια και να μη τους χαλούν τις φωληές τους. Να μη δέρνουν και να μη παραφορτώνουν το καυμένο το γαϊδουρι που παιδεύεται όλη την ημέρα. Και μπορούν να κάνουν ακόμα για μάς ένα σωρό άλλα πράγματα, που όσοι άπ' αυτούς μάς αγαπούν, τα κάνουν τώρα και μόνοι τους...

— 'Όστε λοιπόν έμένα έτσι κι' άλλοιως θα με σφάξουν, είπε συμπερασματικά το γουρούνι. 'Ας πάω ν' άποτελειώσω το φαί μου για να πάνε η πίκρες κάτω.

— Για να ιδώ, αύριο θα φάω

πάλι ξύλο, η μόνο σήμερα θα κρατήση η καλομεταχείρισι, ειπε και το γαϊδουρι, γυρίζοντας στον σταύλο του.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

— Γιαγιά;.. Τί θα την κάνης αυτήν τη φωτογραφία σου ;

— Θα την δώσω της μαμάς σου...

— Δέν μου τη δίνεις καλύτερα έμένα. 'Η μαμά δέν την θέλει...

— Και που το ξέρεις έσύ ;

— Νά! Προχθές άκουγα τη μαμά να λήη στον μπαμπά, πως δέν θέλει ούτε... ζωγραφιστή να σε βλέπη!...

...— Μαμά! Μου είπες πως αν μείνω... ήσυχος μισή ώρα, θα μου έδινες ό,τι ήθελα...

— Λοιπόν, τί θέλεις τώρα ;

— Την άδεια να γίνω... άνήσυχος για δυό ώρες!...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ο ΚΟΥΤΣΟΦΛΕΒΑΡΟΣ

Κούτσα-κούτσα νάτος πάλι και (ό μπάμπος ο Φλεβάρης, Γκούχου! γκούχου! όλο θήχει, (κουρασμένος κι' άρρωστιάρης, κι' ούτε μάς καλημερίζει, μόν' (μάς βλέπει θυμωμένος κι' έρχεται λαχανιασμένος σε μια κάπα τυλιγμένος.

Τρίζουν κρούσταλλα και πάγοι, (άπ' το δρόμο που περνάει, κι' ο χιονιάς βαρεία βογγάει και τ' άρνάκια τα καυμένα, (μέσ' στη στάνη τα παγώνει και η φύσι με σεντόνι του θανάτου σαβανώνει.

Μά πως καίει κ' η φωτιά μας! (Γειτονόπουλα, όρίστε ! και άντίκρυ άπ' τη γωνιά μας, (ζεσταθήτε και καθήστε. Νά κι' έσύ, φτωχέ μου Γιώργο, (και φαγάκι και ρουχάκια κι' έλα πές μας Ιστορίες κι' όμορφα παραμυθάκια ..

Ξού!... Ξού!... Ξού!... ώρα καλή σου! Στο καλό κουτσέ- (Φλεβάρη,

Τράβα, γέρο-διακονιάρη, Τί, του κάκου, πεισματάρη, άγριεύεις ; Νά! Σιμώνει ο κύρ-Μάρτης, που με μόνη μια ματιά, σε κακαρώνει.

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Μητρική Στοργή

(Πίναξ του Γ. Ντούγκλας)